

Κυριακή 24 Μαΐου 2020.

Κυριακή τοῦ Τυφλοῦ.

(Ἰω. 9, 1 – 38).

«...οὔτε οὗτος ἤμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ.» (Ἰω. 9, 3).

Στή δύσμοιρη καί τραγική πραγματικότητά μας βιώνουμε δύο ἀντιφατικές ἐμπειρίες, πού καλούμαστε νά τίς χωρέσουμε μέσα μας καί νά οικοδομηθοῦμε ἀπ' αὐτές. Ἀπό τή μία πλευρά βιώνουμε τή χαρά τῆς Ἀναστάσεως καί τοῦ θριάμβου ἐναντίον τοῦ θανάτου καί τῆς ἁμαρτίας. Ἀπό τήν ἄλλη πονᾶμε γιά τά ἀμέτρητα παθήματα, τούς πειρασμούς, τίς θλίψεις καί τίς δοκιμασίες πού ταλανίζουν τήν ἀνθρωπότητα. Αὐτός ὁ πόνος μᾶς κάνει νά λησμονοῦμε τήν παντοδυναμία τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ καί νά

προσπαθοῦμε νά ἐξηγήσουμε ὅλα τά παράδοξα τῆς ζωῆς κατά τίς δυνάμεις καί τίς σκέψεις μας. Αὐτό ἔκαναν καί οἱ μαθητές τοῦ Κυρίου σήμερα, ὅταν συνάντησαν στό δρόμο τους τόν τυφλό. Ἐπειδή ἀδυνατοῦσαν νά ἐξηγήσουν τήν τύφλωση τοῦ ἀνθρώπου, ρώτησαν τό Μέγα Διδάσκαλο νά τούς ἐξηγήσει τήν κατάσταση.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ποτέ δέν ἀναρωτηθήκαμε γιά τά εὐχάριστα καί τά χαρούμενα τῆς ζωῆς. Ποτέ δέ ζητήσαμε τό λόγο ἀπό τό Θεό, ὅταν ὅλα στή ζωή μας τρέχουν σύμφωνα μέ τό θέλημά μας. Ὅταν πηγαίνουν καλά οἱ δουλειές μας, ὅταν σφύζουμε ἀπό υἱεία ἐμεῖς καί οἱ δικοί μας, ὅταν ἔχουμε εὐμάρεια καί κάθε ὑλικό ἀγαθό, συνήθως ξεχνᾶμε νά ἐπικοινωνήσουμε μέ τό Δωρεοδότη Θεό. Ὅταν ὅμως μᾶς κτυπήσει κάποια δοκιμασία, τότε σηκώνουμε τά χέρια μας πρὸς ἰκεσία στόν οὐρανό καί ἐκλιπαροῦμε τό θεϊκό ἔλεος. Τότε προβληματιζόμαστε καί μερικές

φορές σκεπτόμαστε ότι ο Κύριος επιτρέπει τις δυσκολίες στη ζωή μας εξαιτίας των πολλών μας αμαρτιών. Βλέπουμε όμως πώς ο Χριστός έχει τη δική Του απάντηση. Στην ίδια σκέψη των μαθητών Του απαντάει: «...ούτε οὗτος ἤμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ».

Ὁ Θεός δέν εἶναι φτηνός τοκογλύφος, νά δίνει δέκα καί νά ἀπαιτεῖ ἕκατό. Δέν εἶναι ἀτεγκτος δικαστής καί ἀπάνθρωπος τιμωρός, πού κτυπάει τόν ἀμαρτωλό, γιά νά ικανοποιήσει τή θιγμένη θεϊκή Του ἀξιοπρέπεια. Δέν εἶναι μικροπρεπής καί ἀνώριμος, γιά νά μετράει τήν κάθε ἀνθρώπινη παρεκτροπή καί νά τήν ἀνταποδίδει κατά τά ἴδια μέτρα καί σταθμά. Εἶναι ἀπέραντα φιλόανθρωπος καί σφοδρότατα ἐρωτευμένος μέ τό πλάσμα τῶν χειρῶν Του, τόν ἄνθρωπο. Εἶναι ὁ ἀγαπημένος Νυμφίος κάθε ἀνθρώπινης ὑπαρξῆς, πού τήν ἀναζητάει μετά μανίας γιά

νά ένωθει μαζί της ολοκληρωτικά και παντοτινά.

Κάθε δοκιμασία και θλίψη πού βρίσκει τόν άνθρωπο έρχεται κατά παραχώρηση του Θεου και όχι κατά εϋδοκία. Έρχεται δηλαδή, επειδή ο Θεός τό επιτρέπει και τό άνέχεται και όχι επειδή τό εϋλογεί και τό θέλει. Ο Κύριος επιτρέπει τίς δοκιμασίες στον άνθρωπο για ένα και μόνο λόγο: «ίνα φανερωθῆ τὰ έργα του Θεου εν αυτώ». Ποιά είναι, όμως, αυτά τά έργα του Θεου πού πρέπει να φανερωθουν μέσα από τον πόνο και τίς θλίψεις τῆς καθημερινότητας; Τά έργα αυτά είναι ή δημιουργία, ο φωτισμός και ο άγιασμός των πάντων.

Στήν περίπτωση του τυφλου ο Χριστός ξεδιπλώνει αυτά τά τρία έργα Του ένα ένα, με προσοχή και διάκριση. Πρώτα παρουσιάζει τῆ δημιουργική Του δύναμη και ενέργεια. Σκύβει από άπέραντη φιλανθρωπία μέχρι τό χώμα τῆς γῆς, τό κάνει λάσπη με τήν

ἀπύθμενη ἀγάπη Του καί μέ τή λάσπη αὐτή πλάθει τά μάτια τοῦ τυφλοῦ, πού ἀπουσίαζαν ἀπό τή γέννησή του. Αὐτή τή δημιουργική Του ἐνέργεια ὁ Κύριος τήν ἀπλώνει σ' ὀλόκληρο τό σύμπαν στό διάβα τῶν αἰώνων. Δημιουργεῖ ἀκατάπαυστα μέ τέχνη καί σοφία ἀμέτρητα πλάσματα πού ἔχουν τήν ἀφετηρία τους σ' Ἐκεῖνον. Ὁ Θεός δέν ἔπλασε τόν κόσμο μία φορά. Πλάθει τόν κόσμο συνεχῶς καί τόν διαμορφώνει σύμφωνα μέ τό θέλημα καί τήν ἀγάπη Του. Αὐτός δημιουργεῖ τά παιδιά μας. Αὐτός πλάθει τά ζῶα, πού μᾶς διασκεδάζουν καί μᾶς τρέφουν. Αὐτός φτιάχνει τά καινούρια φυτά καί ὅλο τό περιβάλλον, πού μᾶς κυκλώνει καί μᾶς στηρίζει.

Στό πρόσωπο τοῦ τυφλοῦ ὁ Χριστός παρουσιάζει καί τό δεύτερο ἔργο Του, πού εἶναι ὁ φωτισμός. Μέ τό πλάσιμο τῶν ματιῶν δέν φωτίζει τόν πρῶην τυφλό μόνον αἰσθητά. Μέ τήν παρουσία καί τή χάρη Του τόν φωτίζει καί ἐσωτερικά. Αὐτός ὁ φωτισμός τοῦ Θεοῦ

εἶναι ἡ ἄκτιστη ἐνέργεια πού συνέχει καί συγκρατεῖ ὀλόκληρη τή δημιουργία. Ὁ φωτισμός εἶναι τό βλέμμα τοῦ Κυρίου πού παρακολουθεῖ καί φροντίζει τά πάντα. Ὁ φωτισμός εἶναι ἡ μυστική ἄκτιστη ἐνέργεια πού εἰσέρχεται μέσα μας καί μᾶς ἀνοίγει τούς πνευματικούς ὀφθαλμούς, γιά νά βιώνουμε τά μυστήρια τῆς θεϊκῆς ἀγάπης. Εἶναι ἡ ἐσωτερική δύναμη πού μᾶς βοηθάει νά καταλαβαίνουμε αὐτά πού γίνονται γύρω μας καί μᾶς πληροφορεῖ γιά τήν παρουσία τοῦ Κυρίου στή ζωή μας. Αὐτός ὁ φωτισμός ὁδήγησε τόν τυφλό στήν ὁμολογία τοῦ Ἰησοῦ καί τά ἑκατομμύρια τῶν μαρτύρων στήν ὑπεράσπιση τῆς ἀμώμητης πίστεως μας.

Μέ τήν εὐκαιρία τῆς θεραπείας τοῦ τυφλοῦ ὁ Ἰησοῦς ξεδιπλώνει καί ἓνα ἀκόμη ἔργο Του, αὐτό τοῦ ἀγιασμοῦ τῶν πάντων. Μέ τή δύναμη, τή σοφία καί τή διάκριση πού Τόν διακατέχει, ὁ Χριστός δείχνει πώς ὁ ἀγιασμός δέν εἶναι κάτι πού ἔρχεται μέ τήν

τήρηση νομικῶν διατάξεων ἀλλά μέ τήν ἐφαρμογή καί τή βίωση τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης. Ἡ πραγματική ἀγάπη ὑπερβαίνει ὅλες τίς ἐντολές καί τούς νόμους ὄχι ἐπειδή τούς περιφρονεῖ, ἀλλά ἐπειδή δέν τούς χρειάζεται. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ δικαίωση τοῦ νόμου καί γι' αὐτό εἶναι ἡ ὑπέρβασή του. Ὁ ἄνθρωπος πού ἀγαπάει δέ χρειάζεται νόμους καί κανόνες. Ἀπλά ἀγαπάει καί αὐτό προσδιορίζει τή ζωή καί τή συμπεριφορά του. Αὐτή ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ βάση τοῦ ἀγιασμοῦ. Ὅποιος σκανδαλίζεται ἀπό τήν ἀγάπη ἀπομακρύνεται ἀπό τό Θεό καί χάνει τόν ἀγιασμό. Ὁ ἀγιασμός εἶναι τό ἔργο τῆς Ἀγίας Τριάδας πρὸς ἐκεῖνα τά πλάσματά της πού ἀγαποῦν θυσιαστικά καί εἶναι πρόθυμα νά χαρίζουν, χωρίς κρατούμενα καί προσδοκίες.

Τά ἔργα τοῦ Θεοῦ φανερώνονται μέσα ἀπό τίς δικές μας δοκιμασίες καί τά ἄθελα παθήματά μας. Μέσα στόν πόνο καί τή θλίψη μπορούμε νά διακρίνουμε τό δημιουργικό, τό

φωτιστικό και τό αγιαστικό ἔργο τοῦ Θεοῦ.
Ἄν ἀνοίξουμε τήν καρδιά μας και δεχθοῦμε
αὐτά τά ἔργα, τότε ,σαν τόν τυφλό, θά
χαροῦμε ἀπό τήν ἐπαφή μας μέ τόν Κύριο
και ἀπό τήν ἔνωσή μας μαζί Του. Τότε ἡ κοι-
νωνία μας μέ τόν Ἰησοῦ θά μάς ἀνοίξει τήν
προοπτική τῆς αἰώνιας λύτρωσης, γιά τήν
ὁποία ὅλοι προοριζόμαστε. Ἀμήν.